

Chỉ Còn Mẹ Với Con

Cindy đứng tần ngần trước tủ mỹ phẩm của tiệm Macy's, cô khẽ nói thầm: “Không biết nên mua món nào cho mẹ đây, mà mẹ có bao giờ xài mỹ phẩm. Mặc kệ mình mua ép mẹ phải dùng”. Cindy quan sát một hồi: “Trời bắt đầu hè rồi, a! Mua kem sunblock chống nắng cho mẹ có lý đó”.

Nàng rời khỏi quầy mỹ phẩm sau khi nhận túi hàng vừa mua từ tay cô nhân viên trao lại. “Phải mua thêm món gì nữa cho mẹ” Cindy lẩm bẩm. Dạo quanh một hồi từ gian hàng quần áo, giày dép, mũ nón, cuối cùng nàng chọn túi xách tay hiệu Coach.

Bước ra ngoài, Cindy cảm thấy lòng vui vui khi chọn xong quà cho Mẹ chuẩn bị sinh nhật tuần tới.

Nàng tìm tiệm Starbucks ngồi nghỉ chân uống ly cà phê. Không khí trong Mall có vẻ vui nhộn, dòng người tấp nập dạo đông đúc. Mùa hè rực rỡ tươi vui, cây cỏ tốt tươi, hoa màu khoe sắc được chưng bày trang trí trước những cửa tiệm và lối đi. Cindy ngắm nghía lại hai món quà, thả dòng ký ức tấp nập gọi lại tâm hồn...

Nhớ ngày nào... Cindy mới khoảng ba tuổi, có cha có mẹ sống thật ấm áp tình thương. Mẹ đi làm nail từ sáng đến tối mới về, Cindy quần quýt bên cha đùa giỡn. Một tối cha mẹ cãi nhau nói tiếng lớn, Cindy sợ hãi òa khóc. Người lớn im tiếng, người lớn giấu giếm điều gì nàng không hiểu. Từ từ trí óc nàng mở ra hiểu biết điều thực tế: cha ghiền rượu tới mức lái xe say xỉn tông cột đèn, vi phạm giao thông quá nhiều lần bị tịch thu bằng lái, đôi lần say đập bẻ cửa kính xe của mẹ. Tình trạng kéo dài thêm thời gian, một tối thấy cha dọn một vali rồi có người đến đón, Cindy chạy theo gào khóc nhưng chiếc xe vẫn lao đi trong màn mưa. Từ đó Cindy không còn gặp cha, không có tin tức chi về người. Mất nửa tình thương nên nàng bám chặt lấy mẹ, lớn lên trong tình thương của mẹ.

Mặc dòng người qua lại, mắt nàng như muốn nhòa lệ chỉ thấy hình ảnh đứa bé năm nào mỗi tối ôm chặt mẹ như sợ mất đi. Mẹ làm thợ đến lúc có cơ duyên bạn sang tiệm, mẹ trở thành chủ tiệm Nail. Rồi mẹ mua nhà gần các cậu dì, vui mình theo business đầu tắt mặt tối. Không biết sao hồi nhỏ Cindy lại không thích thức ăn Việt, mẹ cung chiều hết mình.

Mỗi tối về mẹ đứng trong bếp làm thức ăn cho ngày mai, nhưng Cindy vùng vằng không chịu, đòi những món ngon ngoài các tiệm. Còn nhớ nhiều đêm khuya mẹ lái xe mua theo món Cindy yêu cầu, món ăn hôm nay, món ăn ngày mai. Lên bảy, lên tám mẹ ôm con trong vòng tay, ngọt ngào tỏ ý muốn con học đàn, mẹ nói: “Đời mẹ rất thích âm nhạc, nó làm xoa dịu bớt sự buồn phiền khi nghe, nên muốn con học piano sau này đánh đàn cho mẹ thưởng thức”.

Mẹ nghỉ được ngày Chủ nhật, sáng đưa Cindy đến nhà thầy giáo dạy giỏi nổi tiếng, rồi tranh thủ lái xe đi chợ mua thức ăn chính cho cả tuần, trở lại đón con. Ngồi ngoài xe mẹ mới có thì giờ gọi phone thăm bạn đôi lời trong lúc chờ đợi.

Những mùa hè gia đình các cậu đi vacation nơi đâu, mẹ bỏ tiền gửi gắm cho Cindy theo chơi đó đây. Mẹ con ôm nhau sống qua bốn mùa xuân, hạ, thu, đông, chẳng thấy bóng dáng cha đến thăm một lần.

Rồi Cindy lớn lên, mẹ bắt học trường Việt ngữ, và cũng nhờ gia đình các cậu, di động đứ nên Cindy rành tiếng Việt. Năm 13 tuổi, mẹ mua chiếc đàn piano giá trên 10 ngàn, các cậu le lưỡi: “Con học chưa thạo dám bỏ tiền ra mua hàng xịn”. Cindy còn nhớ lúc đó mẹ đã trả lời: “Làm cho con, sống vì con thì tất cả dồn hết cho con thôi”.

Đêm đêm, sau bữa cơm, căn nhà bỗng ấm lại khi Cindy ngồi vào cây đàn piano. Mười ngón tay con lướt trên phím ngà, dạo những bản nhạc Pháp mẹ thuộc lòng từ thời con gái: La Vie En Rose, Les Feuilles Mortes, La Mer. Tiếng đàn thánh thót vang lên, mẹ ngồi trên ghế salon cũ, nhắm mắt lại. Tự dưng lòng mẹ thấy nhẹ tênh, thoải mái như trút bỏ hết những nhọc nhằn của một ngày đứng trong tiệm nail. Ký ức xưa trước 75 ủa về: con đường đến trường Thành Nội, những chiều lang thang trong Đại Nội ngắm rêu phong trên tường thành cũ. Các quán cà phê hay mở loại nhạc này - nhất là cà phê “Hoa Hồng 9 “ mỗi lúc đi ngang đường Mai Thúc Loan. Mùi cà phê phin nhỏ giọt, tiếng nhạc Pháp văng vẳng, tà áo dài trắng tan trường... Mẹ như thấy lại mình của tuổi mười tám, đôi mươi – chưa biết khổ, chưa biết lo toan, chỉ biết mộng mơ. Có đêm khước mắt mẹ ươn ướt, mà là giọt nước mắt của bình yên, của một chút hạnh phúc hiếm hoi giữa đời lưu lạc.

Giai đoạn con ở tuổi mới lớn, ham vui bè, có nhiều đêm cuối tuần xin dự sinh nhật bạn. Ham vui quá trốn về khuya, dù đã gần hai giờ sáng vẫn thấy mẹ ngồi xem tivi đợi con về, người chỉ trách nhẹ: “Tại sao gọi nhiều cú phone mà không trả lời, mẹ còn gọi cho Linda bạn con nữa, mẹ lo muốn đứng tim con biết không?” – “Dạ tại đang ...nhảy đầm nhạc ồn quá “.

Một ngày bạn mẹ dẫn người đàn ông đến nhà, mẹ gọi Cindy ra giới thiệu: “Đây là thầy dạy toán sẽ giúp kèm con, vì con hơi yếu về môn học này”. Cindy bức dọc thấy mẹ kèm kẹp thời gian của mình nhiều quá không còn thời giờ vui chơi với bạn bè, giận mẹ đâm ra ghét ông thầy. Nhưng rồi phải học nhiều giờ, học đàn, học bơi nữa.

Hơn một năm sau thầy xin thuê phòng, dọn đến nhà ở. Cindy hỏi mẹ: “Thầy không có gia đình, nhà cửa sao?”. Mẹ kể: “Qua lời người bạn, thầy đã ly dị, đi share phòng và làm nghề dạy tư 7, 8 năm nay rồi. Trước kia thầy là người có địa vị cao trong xã hội, giờ đây thất thế thất thời phải làm nghề dạy kèm kiếm sống”. Cindy nghe vậy, biết vậy xong chẳng quan tâm chuyện người lớn.

Rồi thì Cindy tốt nghiệp ra trường ngành accounting, kiếm được việc làm nhà bank Wells Fargo. Mẹ thưởng bằng chiếc xe Lexus đời mới nhất, mọi người lại trầm trồ: “Con nhỏ này số để bọc điều, được cung quá”. Mẹ cười: “Con mình không cung thì cung ai, làm ra tiền thì cho con hưởng chứ”.

Thời gian thầy ở trong nhà, vẫn đi dạy kèm nhiều nơi khác. Mỗi tối Cindy thường thấy thầy ngồi đọc sách. Thình thoảng thấy mẹ nấu thức ăn chay giùm thầy để vào từng hộp lớn. Mẹ nhìn

Cindy lộ lên vẻ khó chịu không vui, mẹ nói: “Vì thầy thường giặt khăn ngoài tiệm mẹ đem về, nên khi thầy nhờ nấu thức ăn chay, mẹ cũng biết điều nấu một món thầy dùng cả tuần. Bạn rộn công việc và thì giờ hẹn hò với bạn trai, nên Cindy cũng lơ là chuyện ông thầy.

Một tối sau khi đi ăn cùng bạn trai, bước về nhà chẳng thấy mẹ đâu, Cindy ra vườn tìm thì giặt mình thấy thầy và mẹ đang ôm nhau, phản ứng tự nhiên Cindy hét lên: “Mẹ, mẹ” rồi ghen ngào quay gót bước vào phòng tắm tức. Mẹ là của riêng mình. Mẹ không thuộc về ai. Mẹ không

được chia sẻ tình cảm. Cindy bật khóc nức nở thấy mình vừa mất điều gì quý giá khiến vô cùng hụt hẫng. Mẹ chạy vào ôm con khóc theo: “Mẹ luôn thương con, đặt con hàng đầu, con yên tâm...”.

Từ đó Cindy lạnh lùng với mẹ, với ông thầy. Nàng không nói chuyện với ai, trầm lặng cô đơn giam mình trong phòng, tránh gặp mặt mọi người. Một tháng sau thầy dọn đi nơi khác.

Mẹ đang lui cui cắt những bông hoa hồng đã tàn lụi, tia lá vàng chen lẫn chung quanh. Con gái lái xe về tới, chạy vào ôm chầm mẹ:

– Con có quà sinh nhật cho mẹ, bật mí để tới ngày đó sẽ trao nhé.

– Từ ngày con ra trường có công ăn việc làm, mỗi năm con đều cho, mẹ đâu có dùng hết, nên tiết kiệm đi con – vừa nói mẹ vừa xén tiếp lá cây.

Cindy buông tay mẹ:

– Lần này con không mua hàng đắt tiền như những lần trước nữa, mà mua hàng thiết thực, mẹ phải dùng đó nhen – mẹ trao ánh mắt nhìn yêu con: “Ừ”.

Nói xong Cindy tiếp mẹ lấy ra những lá vàng sâu:

– Vườn hoa nhờ tay mẹ chăm bón nên đẹp quá.

– Thì cũng nhờ từ ngày sang tiệm, mẹ làm công lại tuần 3 ngày, nên có thì giờ vun xới nhà cửa mình.

Mẹ cười nói, dừng tay ngồi nghỉ bên chiếc ghé dài, Cindy cùng ngồi bên cạnh.

Nắng chiều phơi trải trên những bông hoa lấp lánh, nắng lung linh nhảy múa chen qua kẽ lá xanh, chao nghiêng theo ngọn gió. Gió đùa trên cây, gió hôn trên hoa, gió thổi mát khung chiều hạ nên thơ. Mẹ con cùng ngồi ngắm quang cảnh chung quanh thật dịu dàng, tươi sáng, gọn gàng sạch sẽ của khoảng sân trước. Mẹ nhớ lại ngày xưa mua ngôi nhà này, mẹ chỉ nhắm dãy hàng rào được trồng hoa hồng tới 20 cây đủ màu tím, gạch, hồng, đỏ, vàng, chạy dọc kéo dài ra góc sau. Lúc bận rộn với tiệm mẹ nhờ thợ chăm sóc. Hình như hoa hợp với chủ nhà hơn, mẹ tin hoa vẫn có linh hồn của nó, biết mẹ yêu quý nó tươi tốt hơn, mọc nhiều hơn, nở đẹp hơn cho mẹ mỗi chiều ra tưới nước nâng niu những cánh hoa.

Cindy bắt chợt hỏi mẹ:

– Sao lâu rồi con không nghe tin tức của thầy?

Nàng liếc nhanh thấy nét mặt mẹ thoáng buồn.

– Mẹ chỉ có số phone của thầy, lâu nay không thấy thầy gọi. Có thể thầy đã lẫn trí được con cái đưa vào nursing home, hoặc có thể thầy đã chết?!!!

Cindy im lặng, tim đập mạnh. Nàng thấy nhói lên niềm ray rứt khó tả. Mẹ đã không có ba bên cạnh. Từng ngày vùi đầu vào công việc kiếm tiền. Không hề biết nơi này chỗ kia. Không một ngày đi chơi đâu. Mẹ bám chặt nơi tiệm vì thợ đụng chạm nhau, xích mích phân bua với mẹ, bắt ngờ người này nghỉ, người kia vắng. Mẹ cố gắng để bảo đảm ngôi nhà cho đến ngày hôm nay mới chịu buông. Một thân đàn bà đầy nghị lực tạo dựng nên cửa nhà, con muốn gì là được thỏa mãn. Bản thân mẹ chẳng se sua, tiết kiệm từng đồng nhưng hàng năm vẫn gửi nhiều tiền về cho bà con nội ngoại. Bây giờ mới biết nghĩ, biết thương mẹ nhiều hơn với sự hy sinh quá mức này.

Mẹ im lặng hồi lâu, giọng chậm rãi:

– Thầy là người có lòng tự trọng cao, nhận xét bén nhạy. Thầy có nhiều bệnh trong người, ăn chay và ngồi thiền mỗi ngày. Thầy đến với mẹ như hai người bạn cô đơn tìm nguồn an ủi. Thầy khuyên mẹ ăn chay, làm việc từ thiện, nếu giúp nơi nào cho thầy hùn phước. Thầy kể về phật pháp, kiến thức rộng rãi mọi mặt khai sáng trí não mẹ từ ngày ông ngoại con đi cải tạo, cả gia đình mình không ai được học tiếp tục vì lý lịch xấu... Qua đây mẹ đã lớn tuổi, hấp tấp lập gia đình với cha con, trong khi chưa tìm hiểu kỹ càng. Cha con tánh tình hiền lành thật thà, nhưng lại mắc game ghiền rượu. Bao nhiêu lần mẹ xấu hổ khi dự đám cưới bạn bè, người quen, cha con nằm dài trong buổi tiệc, mẹ phải nhờ người vác lên đưa về. Mẹ tự an ủi mình cần đưa con để sống, chứ bao nhiêu văn thơ, truyện sách, phim ảnh theo sự đam mê, trong tâm hiểu biết của mẹ, chỉ biết chôn vùi lặng lẽ... Mẹ an phận làm vợ, nhưng sức chịu đựng chỉ có giới hạn, duyên số mẹ không được may mắn. Cindy bỗng nhiên ngắt ngang:

– Trước khi gặp cha, mẹ có yêu ai không?

Mẹ trở mắt nhìn con. Lâu lắm hai mẹ con chẳng có thì giờ nói chuyện với nhau, ngày xưa con còn nhỏ, sống vô tư chỉ cần vòng tay mẹ mỗi đêm. Giờ con đã trưởng thành chính chắn. Thời thì mẹ con xem như hai người bạn, cùng nhau tâm sự...

Sau 1975. Mẹ thương một người trong xóm. Thứ tình mới lớn bằng những lá thư xanh trao đổi, tạm quên ngày tháng đói khổ tã toi. Nhưng rồi thời thế khắc nghiệt, người ta cũng muốn vượt qua cái đói khổ, phát gió trở cờ quen con cán bộ giàu, có công ăn việc làm tìm tương lai tươi sáng thời đó.

Qua Mỹ mẹ mua chiếc xe ít tiền hư lên hư xuống, đem sửa gặp anh chủ... không lấy tiền. Anh chủ có giọng nói thật thà của dân miền Tây “tôi thích xứ Huế nên thấy người Huế là có cảm tình, chúng ta làm bạn nhé”. Qua vài lần tiếp xúc, một hôm anh bạn mời đi ăn trưa. Đó là quán chủ nhân người Mỹ, quán nằm trên đồi quang cảnh rất thơ mộng, yên ắng lịch sự. Anh chủ kể nguồn gốc lai lịch của quán ăn rất rành rẽ. Nhìn mẹ và đọc vài câu thơ của Hàn Mặc Tử trong bài “Sao Anh Không Về Chơi Thôn Vỹ”:

Mơ khách đường xa, khách đường xa
Áo em trắng quá nhìn không ra
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh
Ai biết tình ai có đậm đà

Mẹ lúc đó như bắt nguồn mạch thơ, cũng trao đổi đọc thơ Đinh Hùng, Xuân Diệu đầy thích thú. Dần dần anh chủ kể đang ly thân với vợ hơn một năm nay. Mẹ tỉnh mộng, khuyên lơn anh chủ nên hàn gắn lại. Mẹ tránh những cú phone và dứt khoát không liên lạc.

Cindy ôm chặt mẹ, nàng thấy thương mẹ quá đỗi và đẩy lên lòng ân hận khó vui. Không ai bằng mẹ hết. Mẹ là bà tiên, là Phật của đời con. Mẹ hy sinh quá nhiều cho con. Nàng bật khóc trên vai mẹ “con xin lỗi, xin lỗi mẹ ...”

Mẹ vuốt tóc con “tình yêu với con là vĩnh cửu, mẹ yêu con nhất trên đời này, không ai có thể chen vào chi phối tình mẹ con mình cả”. Cindy nói nhỏ “Giờ này chỉ còn mẹ với con ...”

Minh Thúy Thành Nội

2026